

[Ahlmann-Ohlson]

klart, at vi kommer til at diskutere det. Når vi har åbnet debatten med et lille forslag om en skåneløsning, er det, fordi vi erkender, at der er problemer også på dette område, og som jeg sagde tidligere i relation til de bemærkninger, min kollega hr. Henning Andersen har gjort, er det et område, som naturligvis skal diskuteres under det udvalgsarbejde, vi går ind i. Vi er overbevist om, at en løsning, hvor vi letter belastningen af visse områder, kan været et skridt på vejen.

Som sagt vil vi gerne diskutere det i udvalget. Det tror jeg også hr. Leif Hermann er interesseret i, og det ved jeg at resten af folketingspartierne er interesserede i.

Steffensen (KrF):

Jeg skal indledningsvis sige, at jeg har lovet at tage CD med i de betragtninger, jeg her giver udtryk for, idet CDs ordfører ikke kunne være til stede ved denne debat.

Jeg vil gerne først sige tak til ministeren for redegørelsen, der efter vores opfattelse er epokegørende i kampen for at bevare en af vore allervigtigste ressourcer, nemlig grundvandet. Efter kristeligt folkepartis opfattelse er redegørelsen et stykke realpolitisk miljøforsvar, som vi kan være tilfredse med, og som vi har trængt til at få. Det er det ikke mindst, fordi ministeren har fået landbrugets organisationer til at stå bag de forslag vedrørende landbrugets forening, redegørelsen peger på. Vi har mange gange påtalt fra dette sted, at det er vigtigt, når det drejer sig om miljøspørgsmål, at det er i pagt med erhvervslivet, vi tager initiativer, for at vi kan få den størst mulige effekt af dem.

Det er glædeligt, at ministeren lover, at de forslag, han lægger frem for folketinget i denne handlingsplan, vil kunne gennemføres med landbrugets accept og også landbrugets aktive medvirken. Jeg håber meget, at intentionerne i handlingsplanen kan realiseres i den takt, som er angivet, for det haster.

Vi har gang på gang advaret mod den hetz mod landbruget, der af visse partier er blevet ført. Man kunne få den opfattelse, at landbruget som erhverv var et meget miljøfjendtligt erhverv. Jeg mener, at handlingsplanen klart dementerer denne påstand.

Når det er sagt, er der grund til at slå fast, at NPO-redegørelsen klart konstaterer, at landbruget er den væsentligste kilde til foru-

rening af grundvandet med nitrat og af fersk- og overfladevandet, når det drejer sig om kvælstof, ligesom det er en væsentlig kilde til belastning af vore søer med fosfor. Så der er i sandhed nok at tage fat på. Det er derfor meget vigtigt, at landbrugets egne organisationer, men i øvrigt alle instanser, gør sig den yderste anstrengelse for gennem et konstruktivt oplysningsarbejde at motivere landmændene til en aktiv indsats, så begrebet »godt landmandskab« kun kan bruges om den landmand, der også værner miljøet i praksis.

Jeg vil ikke gå ind på de enkelte elementer i handlingsplanen vedrørende landbruget, men ministeren gør jo opmærksom på, at den vil sætte visse begrænsninger for den hidtidige landbrugsdrift. I den forbindelse vil kristeligt folkeparti gerne fremhæve familiebruget, som er den størrelse landbrug, der bliver hårdest ramt økonomisk af de foreslåede foranstaltninger til opbevaring af husdyrgødning, da cirka 40 pct. af samtlige brug med husdyr har en størrelse på under 30 ha. Der vil for disse brugs vedkommende blive stillet store krav til investeringer i forhold til det årlige afkast af husdyrholdet. Man må derfor i lovgivningen om støtteordninger til de krævede investeringer sikre, at de mindre familiebrug får rimelige og gode låneordninger og rimelige procentsatser i forhold til investeringerne; det bør overvejes.

Et ømtåligt spørgsmål er tilsyn og kontrol. Noget af det mest konstruktive på dette område har folketingets miljø- og planlægningsudvalg selv konstateret ved et besøg i Rødning kommune sidste efterår. Her har vi beviset på, at gældende lovgivning er tilstrækkelig, når en kommune og landbrugets egne organisationer går sammen om løsningen af problemerne.

Kristeligt folkeparti vil gerne understrege, at det burde være en selvfølge, at kommuner og amter lever op til deres lovfæstede forpligtelser. Det er forudsætningen for, at ansvaret for tilsynet kan forblive i de decentrale led, og man må håbe, at kommunalpolitikkerne fortsat forstår dette ansvar, så det ikke bliver nødvendigt at skærpe kravene.

Hvad angår dambrugene, er problemerne mere lokale og langt mindre omfattende, men også her er det tilsynsarbejdet, der er helt afgørende, og dette arbejde ligger hos amterne. De fleste steder foregår der et fornuftigt samarbejde mellem dambrugene og